

Arrest

nr. 185 233 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VANDERHAEGEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Berat, waar u uw hele leven woonde. In 1996 huwde u met R. L. (...), die op dat moment aan het studeren was om toe te treden tot de Getuigen van Jehova. U kreeg samen een dochter, F. (...), en een zoon E. (...). In 2003, toen E. (...) werd geboren, was na enkele dagen duidelijk dat hij niet gezond was. De artsen wilden hem bloed geven, maar uw echtgenote ging hiermee, als Jehovagetuige, niet akkoord. Hoewel u zelf geen Jehovagetuige was en uw familie absoluut niet akkoord was met uw beslissing, koos u ervoor uw echtgenote te volgen. U steunde uw echtgenote en uw dochter in hun geloofsovertuiging en vergezelde hen regelmatig naar bijeenkomsten. Door uw veelvuldig contact met Jehovagetuigen begon u beetje bij beetje in te zien dat zij zeer correcte en verstandige mensen waren. In 2012 zei u aan uw echtgenote dat u wou scheiden, omdat u haar jaloeuze gedrag en de regels die zij

u oplegde niet meer aankon. Uw echtgenote vroeg de echtscheiding aan en op 20 juni 2013 sprak de rechtbank de echtscheiding van u en uw echtgenote uit. Na de echtscheiding ging u oorspronkelijk nog regelmatig naar uw oude huis, maar na een tijdje zeiden de Jehovahgetuigen dat dit niet kon omdat u niet meer gehuwd was, en verkreeg uw echtgenote een contactverbod. U ging bij een tante wonen. In december 2013 overleed uw zoon E. (...), die zijn hele leven gehandicapt was geweest ten gevolge van zijn medische problemen als baby. Op zijn begrafenis vocht u met een neef aan moederskant, die de Jehovahgetuigen wilde wegsturen die de begrafenis bijwoonden. Met uw collega M. G. (...) vocht u nadat hij enkele vrouwelijke Jehovahgetuigen had beledigd. Op familiebijeenkomsten was u niet graag gezien, op straat werd u regelmatig lastiggevallen en toen u certificaten ging halen bij de gemeente maakte de ambtenaar opmerkingen over het overlijden van uw zoon. Sinds twee jaar studeert u zelf ook om Getuige van Jehova te worden. U bent nog niet gedoopt. Op 17 december 2015 vertrok u naar uw zus in Griekenland om er verder te studeren over uw geloof. Op 22 of 23 december vloog u naar België. U vroeg geen asiel aan, omdat u er niet veel over wist. Toen uw verblijfsvergunning van drie maanden bijna verliep en u aan de Jehovahgetuigen in België vertelde dat u wilde werken, zeiden ze dat u daarvoor moest zijn ingeschreven en u best asiel aanvraag. Toen u vier maanden later nog steeds geen werk had gevonden, diende u op 28 juli 2016 uw asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een document van een opleiding die u volgde, documenten van uw visum in Italië, een oud paspoort, uw arbeidsboekje, uw persoonlijk certificaat, uw echtscheidingsdocumenten, een uitnodiging van uw schoonbroer om naar Griekenland te reizen, de naam en adres van een vriend in België, en uw vlieg- en bustickets.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. U herhaalde immers verschillende malen dat u Albanië verliet om uw religie te bestuderen en dat u de intentie heeft om naar Albanië terug te keren (CGVS, p. 10-11, 13, 16). U vroeg pas na zeven maanden verblijf in België asiel aan en dit louter opdat u zou kunnen werken (CGVS, p. 11). Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan echter verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat u niet eerder een asielaanvraag indiende en dat u zelfs meermaals verklaarde dat u louter een asielaanvraag heeft gedaan om papieren te bekomen om te kunnen werken is dan ook een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

U verklaarde weliswaar dat u in Albanië dagelijks werd geconfronteerd met provocerend gedrag door mensen op straat, u door ambtenaren aangesproken werd op uw geloof en op het overlijden van uw zoon, u niet graag wordt gezien door uw familie en u tweemaal in een vechtpartij verwickeld raakte en dit allemaal omdat u interesse toont in de leer van de Getuigen van Jehova. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat, volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, in Albanië religieuze vrijheid gegarandeerd wordt in de grondwet en deze in de praktijk algemeen gerespecteerd wordt.

Bijgevolg heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf immers aan nooit een klacht te hebben ingediend bij de politie. U consulteerde na uw gevecht met M. G. (...) slechts een dorpsoudste die u afraadde de politie te contacteren omdat dit veel tijd en geld zou kosten (CGVS, p. 15). Deze verklaringen zijn onafdoende ter verantwoording van uw nalatigheid. Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Hierbij verklaarde u overigens zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 7) Uw loutere verklaring dat de politie in Albanië niet veel doet (CGVS, p. 15) is voorts een losse insinuatie die niet gestoeld is op concrete feiten. Er dient in dit kader verwezen te worden naar de informatie die het

Commissariaatgeneraal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort, uw voormalig paspoort, uw identiteitskaart, het document van een door u gevolgde opleiding, uw arbeidsboekje, uw persoonlijk certificaat en uw echtscheidingsdocumenten tonen uw identiteit, staatsburgerschap, burgerlijke staat, uw studies en uw werk aan dewelke niet ter discussie staan.

De uitnodiging van uw schoonbroer om naar Griekenland te reizen, documenten van uw visum in Italië, de naam en adres van een vriend in België en uw vlieg- en bustickets tonen enkel de door u afgelegde reisweg en plaatsen waar u verbleven heeft aan, wat hier evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 4 (1) en (3) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 (1) en (3) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), merkt de Raad op dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne

uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat het gedrag van verzoekende partij onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen.

In verband met de door haar geuite wil om terug te keren naar haar land van herkomst, stelt verzoekende partij dat dit geenszins onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees. Verzoekende partij vreest om in geval van terugkeer naar Albanië opnieuw dagelijks te zullen worden geconfronteerd "*met geestelijk geweld, provocaties, discriminaties en zelfs fysiek geweld*" en zelfs "*gelet op de nieuwe feiten (haar) leven (ter riskeer) in geval van terugkeer*", doch koestert zij anderzijds "*de hoop en wil om eenmaal geestelijk sterker, terug te keren naar Albanië, bij (haar) dochter*".

Verder betoogt verzoekende partij dat verwerende partij zich niet kon baseren op het feit dat zij pas na zeven maanden verblijf in België asiel aanvraag om haar asielaanvraag af te wijzen. Immers kan overeenkomstig artikel 10, eerste lid van voormelde richtlijn 2013/32/EU een asielaanvraag niet worden afgewezen op grond van het feit dat dit verzoek niet zo snel mogelijk is gedaan. Hieruit kan worden afgeleid dat geen sanctie is verbonden aan het niet-naleven van de in artikel 51 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht werkdagen binnen dewelke een vreemdeling die België regelmatig is binnengekomen zijn asielaanvraag moet indienen.

Voorts betwist verzoekende partij dat zij louter een asielaanvraag zou hebben ingediend om te kunnen werken. Verzoekende partij meent dat dit geenszins blijkt uit haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij stelt dat als zij in Albanië niet dagelijks geconfronteerd zou zijn geweest met (geestelijk) geweld, beledigingen, provocaties en discriminaties omwille van haar geloofsovertuiging, zij in België geen asiel zou hebben aangevraagd, doch ervoor gekozen zou hebben om verder met haar dochter in Albanië te blijven leven. Daar het voor haar niet mogelijk was om haar geloof in alle vrijheid in Albanië te beleven, vluchtte zij eerst naar Griekenland bij haar familie, om vervolgens verder te vluchten naar België. Daar zij niets had, vond zij het nodig om werk te zoeken. Met haar verklaringen wou zij enkel aangeven dat zij inkomsten nodig had om zichzelf te onderhouden en om – dat dacht zij toen – een advocaat te kunnen betalen voor de asielprocedure.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de verschillende vaststellingen door verwerende partij wel degelijk steun vinden in het administratief dossier. Vooreerst verklaarde verzoekende partij verschillende

malen dat zij Albanië verliet om haar religie te bestuderen en bevestigde zij uitdrukkelijk dat zij hierna de intentie heeft om terug te keren naar Albanië, stellende dat zij beter het hoofd zal kunnen bieden aan negatieve reacties op haar geloof wanneer zij zelf sterker staat in haar geloof (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 30/09/2016, p. 13). Voorts blijkt uit haar verklaringen wel degelijk dat zij pas na zeven maanden verblijf in België asiel aanvraag en dit louter opdat zij zou kunnen werken. Weliswaar stelt zij aanvankelijk niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat zij asiel kon aanvragen, doch ook nadat zij door een kennis op de hoogte werd gesteld van het feit dat zij asiel kon aanvragen, heeft zij nog verschillende maanden gewacht om asiel aan te vragen. Uiteindelijk heeft zij dan toch asiel aangevraagd omdat zij geen werk vond (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 30/09/2016, p. 11). De vaststelling dat zij niet eerder een asielaanvraag indiende en dat zij zelfs meermaals verklaarde louter een asielaanvraag te hebben gedaan om papieren te bekomen om te kunnen werken is dan ook een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verder wijst de Raad er nog op dat artikel 10, eerste lid van voormelde richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan. *In casu* werd de asielaanvraag van verzoekende partij evenwel niet afgewezen louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk is gedaan, doch tevens op grond van andere vaststellingen, waaronder de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen/zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten.

2.2.5.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, in Albanië religieuze vrijheid gegarandeerd wordt in de grondwet en deze in de praktijk algemeen gerespecteerd wordt en dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, meent verzoekende partij vooreerst dat de informatie waarnaar verwerende partij verwijst te algemeen is en geen concrete informatie bevat over de positie van de getuigen van Jehova in Albanië. De bestreden beslissing bevat geen enkele overweging omtrent de minderheidspositie van deze religieuze groep in Albanië, mogelijke daden van vervolging ten aanzien van deze religieuze groep en (gebrek aan) bescherming door de Albanese autoriteiten. Nochtans zijn er recente voorbeelden voorhanden waaruit de problematische positie van de getuigen van Jehova in Albanië blijkt, waarbij zij verwijst naar een internetartikel. De stelling dat Albanië de reputatie heeft van religieus tolerant te zijn moet bovendien genuanceerd worden in het licht van recente ontwikkelingen van radicalisering. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar een internetartikel waarin verwezen wordt naar geradicaliseerde moslims in Albanië die het imago van religieuze tolerantie en vreedzame co-existentie doen wankelen. Verzoekende partij wijst er nog op dat de getuigen van Jehova in Albanië een minderheid vormen en dat de meerderheid in Albanië moslim is.

Verder meent verzoekende partij dat zij wel degelijk een ernstige poging heeft ondernomen om bescherming te vragen. Immers betreft de 'dorpsoudste' tot wie zij zich heeft gericht een soort wijkagent die tevens deel uitmaakt van de Albanese autoriteiten.

Ten slotte betoogt verzoekende partij dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië te algemeen en niet actueel is. Verzoekende partij verwijst naar verschillende rapporten die de alomtegenwoordige corruptie in de Albanese maatschappij aankaarten. Gelet op deze informatie, kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat haar verklaring dat de politie in Albanië niet veel doet een losse insinuatie is die niet gestoeld is op concrete feiten. Verzoekende partij, die heel haar leven in Albanië heeft gewoond, kon dan ook reeds op voorhand inschatten hoe politie en justitie er functioneren.

2.2.5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift geenszins blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert om te stellen dat in Albanië religieuze vrijheid gegarandeerd wordt in de grondwet en deze in de praktijk algemeen gerespecteerd wordt, niet correct dan wel niet langer actueel is. Evenmin blijkt hieruit dat deze algemene informatie omtrent religieuze vrijheid in Albanië niet zou gelden voor de getuigen van Jehova. Integendeel blijkt uit het artikel waarnaar verzoekende partij verwijst en waaruit de problematische

positie van de getuigen van Jehova in Albanië zou blijken dat de getuigen van Jehova geen verboden beweging zijn in Albanië. Uit het artikel blijkt slechts dat getuigen van Jehova die er van deur tot deur gaan vaak beledigd worden, doch is het niet van die aard dat het hen van dergelijke activiteiten weerhoudt. Het artikel aangaande geradicaliseerde moslims in Albanië doet evenmin afbreuk aan de informatie waaruit blijkt dat in Albanië religieuze vrijheid gegarandeerd wordt in de grondwet en deze in de praktijk algemeen gerespecteerd wordt. Hieruit blijkt slechts dat de algemene tolerante houding onder de Albanese bevolking ten aanzien van personen met een andere religieuze achtergrond onder druk is komen te staan omwille van radicalisering van een minderheid van de Albanese moslims, doch blijkt hieruit niet dat er in Albanië geen religieuze vrijheid zou bestaan.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat verzoekende partij geenszins een ernstige poging heeft ondernomen om bescherming te vragen. De Raad wijst er desbetreffend op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, minstens dat hij daartoe enige poging onderneemt, *quod non in casu*. Verzoekende partij stelt weliswaar dat zij zich gericht heeft tot de 'dorpsoudste', wat volgens haar verklaringen in haar verzoekschrift een soort wijkagent zou zijn, doch dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde nooit naar de politie te zijn gegaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 30/09/2016, p. 15). Deze dorpsoudste zou haar hebben afgeraden de politie te contacteren omdat dit veel tijd en geld zou kosten. Dit verklaart evenwel niet afdoende waarom verzoekende partij zich niet tot de politie heeft gericht, temeer daar verzoekende partij aangaf dat de dorpsoudste haar niet serieus nam (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 30/09/2016, p. 12). Door verwerende partij wordt er terecht op gewezen dat het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Verzoekende partij verklaarde voorts zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Albanese autoriteiten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 30/09/2016, p. 7), waardoor het dan ook opmerkelijk is dat zij zelfs niet getracht heeft zich voor haar problemen te richten tot de Albanese politie. Haar loutere en zeer algemene verklaring dat de politie in Albanië niet veel doet, is niet gestoeld op concrete feiten en volstaat dan ook niet om te verklaren waarom zij zich voor haar problemen niet gericht heeft tot de Albanese politie. Er dient in dit verband gewezen te worden op de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, 3-5) en waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing enerzijds erkend dat bepaalde hervormingen weliswaar nog steeds nodig zijn, doch wordt anderzijds vastgesteld op basis van voormelde informatie dat de Albanese politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Wat betreft de rapporten waarnaar verzoekende partij verwijst en waaruit blijkt dat corruptie nog steeds een probleem vormt in Albanië, wijst de Raad erop dit niet betwist wordt in de bestreden beslissing doch dient erop gewezen te worden dat uit voormelde landeninformatie tevens blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Tevens blijkt uit de informatie dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Verzoekende partij brengt geen concrete informatie aan waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert niet correct of niet langer actueel is. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet hebben getroffen.

2.2.6.1. Verzoekende partij merkt verder op dat zij bij haar asielaanvraag foutief geïnformeerd werd over haar land van herkomst, haar kansen op bescherming en over de duur van de procedure. Nochtans garanderen de artikelen 2 en 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het recht op informatie voor asielzoekers. Deze informatie dient correct te zijn en mag verzoekende partij niet misleiden. De twee brieven die verzoekende partij kreeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij het indienen van haar asielaanvraag (bijlagen 6 en 7 van het verzoekschrift) bevatten evenwel verschillende

feitelijke onwaarheden. Zo werd Albanië vermeld als veilig land, terwijl Albanië geen veilig land betrof op het moment van de aanvraag, werd vermeld dat haar slaagkansen nagenoeg gelijk zijn aan nul, dit terwijl het erkenningspercentage voor Albanië in 2015 nog 8,3% was en werd gesteld dat de asielpcedure maximum twee maanden zou duren, terwijl deze langer heeft geduurd. Deze verkeerde informatie betreft dan ook een manifeste schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet aantoont dat deze informatie die zij heeft gekregen bij het indienen van haar asielaanvraag haar benadeeld heeft tijdens haar asielpcedure of enige invloed heeft gehad op de beoordeling van haar asielaanvraag. Immers werd de asielaanvraag van verzoekende partij *in casu* door de commissaris-generaal in overweging genomen en werd niet beslist tot een niet-inoverwegingname omdat Albanië een veilig land betreft. Inzake de bemerking dat de asielpcedure langer dan de vermelde twee maanden heeft geduurd, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten genomen worden, aangezien zij niet kan beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de asielpcedure. Door dit feit genoot zij immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging en werd zij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij stelt dat het gehoorverslag geen getrouwe, nauwkeurige en letterlijke weergave van de verklaringen van verzoekende partij bevat en dat dit blijkt wanneer het gehoorverslag vergeleken wordt met de notities van haar raadsman (bijlagen 3-4 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad vooreerst dat door de raadsman tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf dienaangaande geen enkele opmerking werd gemaakt. Verder wijst de Raad erop dat het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel door een onpartijdige ambtenaar is opgesteld en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. Het is dan ook volkomen normaal dat bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling aan deze verklaringen de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de raadsman van de betrokkene (RvS 4 maart 2008, nr. 180.432). Verzoekende partij toont niet aan dat de vastgestelde bevindingen in de bestreden beslissing geen steun vinden in het administratief dossier.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij meent dat de vraag van de *protection officer* “*U heeft in België asiel aangevraagd, dat wil zeggen dat u van België bescherming vraagt omdat uw leven in Albanië in gevaar is. Op welke manier is uw leven in Albanië in gevaar?*” een suggestieve vraag betreft, merkt de Raad op dat het aan de *protection officer* toekomt om bepaalde vragen te stellen teneinde meer duidelijkheid te krijgen over de redenen waarom verzoekende partij haar land van herkomst heeft verlaten.

2.2.9.1. Verder meent verzoekende partij dat de tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aanwezige tolk haar verklaringen niet getrouw en integraal heeft vertaald en bovendien onprofessioneel gedrag vertoonde. Dit zou blijken uit de notities van haar raadsman. Zo volgde er soms na een lange verklaring van verzoekende partij geen vertaling, hetgeen niet werd opgemerkt door de *protection officer*. Verder verwijst verzoekende partij nog naar de aantekeningen van de tolk tijdens haar gehoor (bijlage 8 van het verzoekschrift), stellende dat op de eerste pagina een totaal irrelevante tekening staat. Ook was de tolk tijdens de opdracht verschillende keren op haar gsm bezig.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat haar verklaringen niet getrouw en integraal vertaald werden en dat de tolk haar taak niet naar behoren heeft uitgevoerd. Immers werd verzoekende partij er bij de aanvang op gewezen dat eventuele problemen betreffende de tolk gemeld moeten worden. Nergens uit het verloop van het gehoor blijkt dat er problemen waren betreffende de vertaling van haar verklaringen en op het einde van haar gehoor stelde verzoekende partij zeer tevreden te zijn over de tolk en de tolk goed te hebben begrepen. Ook de raadsman van verzoekende partij, die aan het einde van het gehoor de kans kreeg om opmerkingen te maken, maakte geen enkele opmerking over eventuele problemen met de tolk. Het louter gegeven dat het eerste blad van de aantekeningen van de tolk bovenaan een tekening bevat kan geenszins volstaan om te besluiten dat de verklaringen van verzoekende partij niet behoorlijk werden vertaald, temeer daar deze tekening gemaakt werd voor iedere andere aantekening en uit de hierna volgende aantekeningen blijkt dat de tolk de verklaringen van verzoekende partij mee volgde en ervan notities nam. Het betoog met betrekking tot de tolk kan dan ook niet overtuigen.

2.2.10.1. Voorts wijst verzoekende partij nog op nieuwe feiten die hebben plaatsgevonden. Verzoekende partij verwijst naar een nieuwsfragment op YouTube dat zou gaan over een jongen die zelfmoord heeft

gepleegd nadat hij werd afgewezen door een meisje. Verzoekende partij stelt dat dit meisje haar dochter is en dat haar dochter de jongen had afgewezen omdat verzoekende partij niet akkoord ging met de relatie. Na het overlijden van de jongen, werd verzoekende partij opgebeld door de vader van de jongen die haar duidelijk maakte haar verantwoordelijk te achten voor de dood van zijn zoon en wraak te zullen nemen eenmaal verzoekende partij terugkeert naar Albanië. Ook op Facebook worden bedreigende berichten gepubliceerd, waarvan verzoekende partij een voorbeeld weergeeft in haar verzoekschrift.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat zowel het nieuwsfragment op YouTube als het in het verzoekschrift opgenomen Facebookbericht niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe deze stukken niet in overweging. De door verzoekende partij aangehaalde feiten worden dan ook op generlei wijze aangetoond.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat deze nieuwe feiten in een aanvullende nota verder zullen worden onderbouwd, stelt de Raad evenwel vast dat geen aanvullende nota werd neergelegd.

2.2.11. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 30 september 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT